

Sygn. akt IV CSK 188/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku S.S. i P.W.
przy uczestnictwie M.S., W.S.,
Z.Ł., Z.K., K.W., I.T., H.W. i M.W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy P.W.
i uczestniczki postępowania K.W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 14 września 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez

skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. należy wskazać, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżący uzasadniają potrzebę wykładni art. 5 k.c. poważnymi wątpliwościami i rozbieżnością w orzecznictwie sądów co do zasad powoływania się na zarzut nadużycia prawa przez wykonywanie go w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego, a z uzasadnienia wniosku wynika, że wątpliwość dotyczy tego, czy strona zgłaszająca zarzut zobowiązana jest wskazać normę współżycia społecznego naruszoną przez wykonywanie prawa przez drugą stronę. Po pierwsze brak potrzeby wykładni w tym zakresie z uwagi na dominujące obecnie stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym nie jest wymogiem zastosowania art. 5 k.c. sprecyzowanie naruszonej zasady współżycia społecznego, a odwołanie się do zasad słuszności oraz etycznego i uczciwego postępowania wymaga wskazania okoliczności faktycznych, z których taki wniosek można wywieść. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w przytoczonym przez pozwanego wyroku z dnia 8 maja 2014 r., V CSK 322/13 i odwołał się do szeregu orzeczeń kontynuując tę linię orzeczniczą.

Ponadto umknęło uwadze skarżących, że art. 5 k.c. reguluje instytucję nadużycia prawa podmiotowego. Sprawa niniejsza jest sprawą o zasiedzenie udziału we współwłasności nieruchomości, co wyłącza możliwość zastosowania tego przepisu z tej przyczyny, że zasiedzenie prawa własności następuje *ex lege*, a nie w wyniku realizacji prawa kształtującego (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008 r., nr 5, poz. 43, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2016 r., I CSK 750/15, nie publ.). Dokonanie wykładni art. 5 k.c. nie miałoby zatem żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a na inne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący się nie powołują.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw